

Aplikacija nije primena znanja na neki pojedinačan slučaj razumevanja već je razumevanje samo.

Pored prethodno navedenog razumevanje kao ono koje počinje od bačenosti, situiranosti, ili predrasudnosti, poseduje i karakter “moralnog” odnosa u smislu da pristup razumevanju teksta, događaja, uvek ima karakter pristupa drugom koji je samostalan i nama prilazi vlastitim zahtevima koji traže uvažavanje. Hajdegerov pojam bačenosti (*Geworfenheit*) kao osnova ljudske konačnosti pokazuje se, po Gadameru, pre svega u fenomenu drugog. Naša konačnost se ne iscrpljuje samo u uslovljenost našeg razumevanja njegovim predrasudnim karakterom, već se “...istinski smisao naše konačnosti ili naše 'bačenosti' sastoji u činjenici da postajemo svesni, ne samo toga da smo povեսno usloveljni, već posebno naše uslovljenosti od strane drugog. Upravo u našem moralnom odnosu spram drugog, postaje nam jasno koliko je teško dati pravo zahtevima drugog ili prosto postati svestan istih. Jedini način da se ne predamo našoj konačnosti jeste da otvorimo sebe spram drugog, da saslušamo ‘onoga’ koji stoji spram nas.” U tom smislu Gadamer pravi razliku između vlastite i Hajdegerove misli ističući da je našao bolju osnovu za *phronesis*, koju je razvio ne u pojmu vrline, već u pojmu dijaloga.

Phronesis podrazumeva upoznatost koja dolazi sa onim biti-sa-drugim u zajedničkom okruženju. Razumevanje nije određeno svešću i njenim prezentacijama – razumevanje je put u strano, neidentično, a ne kretanje svesti u kojem drugog uvlačim u sebi poznato, gde je drugi jedan od momenata mog samoposredovanja. Gadamer posebno naglašava da je razumevanje pre svega sporazumevanje. Razumeti (*sich Verstehen*) znači i sporazumeti se, doći do razumevanja, složiti se (*Verständigung*) znači saglasnost, akord - razumemo se u pogledu neke stvari. Postavlja se pitanje da li je isto razumeti tekst